

ΤΟ ΑΘΙΚΤΟΝ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

Του κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΚΑΡΑΒΑ

τέως Διευθυντοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ε. Σ. Υ. Ε.

Παρήλθεν ἤδη ἐν καὶ ἡμισυ περίπου ἔτος, ἀφ' ἧς ἤρξαντο ἐργαζόμενοι διάφοροι ὀμάδες εἰδικῶν, συσταθεῖσαι πρὸς μελέτην τῶν συναφῶν πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν θεμάτων, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς λειτουργίας τῶν φορέων αὐτῆς. Ἐπίσης, δέ, ἐν ἐξάμηνον ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἐνάρξεως καταρτίσεως τοῦ Κώδικος Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας, καὶ ἐν τρίμηνον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τῆς ταχθείσης εἰς Ἐπιτροπὴν ἐξ Ἀναλογιστῶν διὰ τὴν μελέτην καὶ σχετικὴν εἰσήγησιν τῶν ἐνδεικνυομένων ἐν προκειμένῳ διαρρυθμίσεων ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς.

Ἐνδειξεῖς περὶ τῶν, βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὡς ἀνωτέρω διερευνήσεων καὶ μελετῶν, διαμορφωθείσῶν κυβερνητικῶν ἀπόψεων παρεσχέθησαν ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους γενομένων αὐστηρῶν δηλώσεων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κατανομῆς τῶν κοινωνικῶν πόρων τῆς ἀσφαλίσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῶν προσφάτως παρασχεθεισῶν διευκρινήσεων, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ θιγῇ τὸ ὑφιστάμενον καθεστῶς ὕψους τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς τοὺς ἀναλογιστὰς ἀνατεθείσης μελέτης, τοῦτο παραμένει ἄγνωστον εἰσέτι, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῆται ὡς ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη, ἢ περιορίσθη εἰς εἰκασίας, ἢ ἐξεδήλωσεν ἀδυναμίαν ἐπὶ τοῦ ἐγχειρήματος, δεδομένου ὅτι, ὡς εἶχομεν πρὸ ἔτους ἤδη ἐπισημάνει, οὐδεὶς ἀπολύτως ἐκ τῶν Ὄργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως διαθέτει τὰ ἀναγκαῖοντα δημογραφικὰ στοιχεῖα πρὸς κατάρτισιν τῆς οἰκείας ἀναλογιστικῆς μελέτης.

Ἐνῶς δὲ παραμένουν οὕτως ἄγνωστοι εἰσέτι αἱ γενικαὶ κατατεθυντήριαι γραμμαί, τὰς ὁποίας ἐνδεχομένως ἔχει χαράξει ἡ Κυβέρνησις ὡς πρὸς τὴν ὁμοιογένειαν τῆς δράσεως τῶν φορέων τῆς ἀσφαλίσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ταυτότητος τῶν προϋποθέσεων πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν καὶ τῆς κατὰ τρόπον ἐπιστημονικῶς ἀδιάβλητον ρυθμίσεως τῆς σχέσεως μεταξὺ τῶν ὑψῶν τῶν εισφορῶν καὶ τῶν παροχῶν εἰς ἕκαστον φορέα, ὑπάρχει ἐν τούτοις ἤδη ἢ ἐπισήμως ἐκπεφρασμένη κυβερνητικὴ βούλησις, ὅπως διατηρηθῇ τὸ status quo τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους.

Βάσει τοῦ σταθεροῦ τούτου δεδομένου χρήσιμον, νομίζομεν, θὰ ἦτο νὰ ἐκτι-

μηθῆ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ ἀναγκαιοῦν ἀντίστοιχον ὕψος ἐτησίων ἐσόδων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς εἰρημένους συνταξιούχους.

Οἱ σχετικοὶ ὑπολογισμοί, διὰ νὰ εἶναι μαθηματικῶς ἀδιάβλητοι, θὰ προϋπέθετον ὡς δεδομένα λεπτομερῆ στοιχεῖα τῆς κατανομῆς τῶν συνταξιούχων τούτων κατὰ φύλον καὶ ἡλικίαν, ὡς καὶ τὰς προϋποθέσεις διακοπῆς τῆς συνταξιοδοτήσεως ἐξ αἰτίας ἄλλης, πλὴν τοῦ θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

Ἐλλείπει ὁμως τῶν στοιχείων τούτων ἐπιχειρεῖται μία χονδρική ἐκτίμησις τοῦ κατ' ἔτος ἀπαιτουμένου ποσοῦ πρὸς καταβολὴν τῶν ἐν λόγῳ συντάξεων, βάσει ἐνὸς πλασματικοῦ πληθυσμοῦ συνταξιούχων, ἰσαριθμοῦ πρὸς τὸν πραγματικὸν τοιοῦτον, δοθέντος Ἐσφαλιστικοῦ Ὁργανισμοῦ, ἔχοντος ὁμως ὑποθετικὰ χαρακτηριστικὰ — ἀντὶ τῶν ἀντιστοίχων ἀγνώστων τοῦ πραγματικοῦ — τοιαῦτα, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἡ βεβαιότης, ὅτι τὸ ὑπολογισθόμενον ὕψος τοῦ εἰρημένου χρηματικοῦ ποσοῦ θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε κατώτερον τοῦ πράγματι ἀπαιτουμένου.

Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα εἶναι :

α) Ἡ κατανομή τοῦ πληθυσμοῦ τῶν συνταξιούχων κατὰ φύλον. Ἐνῶ ὁ πραγματικὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄρρενας καὶ θήλειες, εἰς ἄγνωστον ἀναλογίαν, γίνεται ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἀποτελεῖται ὁλοσχερῶς ἀπὸ ἄρρενας. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ταχύτεραν μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων, διότι ἡ θνησιμότης τῶν ἄρρένων εἶναι κατὰ πολὺ ὑψηλότερα τῆς τῶν θηλέων. Ἐπὶ παραδείγματι, ἐπὶ χιλίων προσώπων ἡλικίας 55 ἐτῶν ἀποθνήσκουν κατ' ἔτος 9 ἄρρενες, ἐναντὶ 6 θηλέων. Ἡλικίας 60 ἐτῶν, 15 ἄρρενες, ἐναντὶ 11 θηλέων κλπ. Μειοῦται ἐπομένως ἀντιστοίχως καὶ τὸ ποσὸν τῶν συντάξεων.

β) Ἡ κατανομή κατὰ κατηγορίαν συντάξεως. Ἐνῶ εἰς τὸν πραγματικὸν πληθυσμὸν οἱ συνταξιούχοι κατανέμονται καὶ εἰς τὰς τρεῖς κατηγορίας, ἥτοι γήρατος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου, εἰς τὸν ρηθέντα πλασματικὸν ὑποτίθεται, ὅτι ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν γήρατος. Τοῦτο ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν παραδοχὴν τῆς εἰσόδου εἰς τὸν πληθυσμὸν παντὸς συνταξιούχου εἰς ἡλικίαν ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ὄριον ἐξόδου ἐκ τῆς ἐνεργείας, π.χ. τὸ 65ον εἰς τὸ ΙΚΑ, ἐνῶ εἰς τὸν πραγματικὸν πληθυσμὸν οἱ λόγῳ ἀναπηρίας καὶ λόγῳ θανάτου εἰσέρχονται εἰς πολὺ νεωτέρας ἡλικίας, ἄρα καὶ ἀπολαμβάνουν παροχὰς ἐπὶ πολὺ μακρότερον χρόνον, ἢ οἱ τῆς κατηγορίας γήρατος. Καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἐπομένως τὸ ὑπολογισθόμενον ποσὸν θὰ εἶναι κατώτερον τοῦ πραγματικοῦ.

Ὁ ἐπιχειρούμενος ὑπολογισμὸς θὰ ἀναφέρεται συγκεκριμένως εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ ΙΚΑ, διότι τοῦτο εἶναι ὁ σημαντικώτερος ἀπὸ τοὺς Ὁργανισμοὺς κυρίως ἀσφαλίσεως καὶ ἐμφανίζει εἰς τοὺς ἐτησίους ἀπολογισμοὺς του ἀρκετὰ χρήσιμα ἐν προκειμένῳ στατιστικὰ στοιχεῖα.

Διὰ τοὺς συνταξιούχους τοῦ ΙΚΑ ἰσχύουν τὰ ἀκόλουθα :

1. Οἱ ἄρρενες ἀποτελοῦν ποσοστὸν 75% τοῦ συνόλου.

2. Ἡ μέση ἡλικία ἐνάρξεως συνταξιοδοτήσεως εἶναι : Διὰ τὸ γῆρας τῶν ἄρρένων 64,5 ἔτη, τῶν θηλέων 59,5. Διὰ τὴν ἀναπηρίαν, τῶν ἄρρένων 48 ἔτη, τῶν θηλέων 44. Οἱ συνταξιούχοι λόγῳ θανάτου (σύζυγος, τέκνα, ἄλλοι οἰκεῖοι τοῦ

θανόντος) έχουν, προφανώς, κατά τὸ πλείστον, ἡλικίας κατὰ πολὺ μικροτέρας τοῦ ὁρίου τῶν 65 ἐτῶν.

3. Ἡ κατανομή τοῦ συνόλου τῶν συνταξιούχων κατὰ κατηγορίας συντάξεων εἶναι : γήρατος 53%, λοιπῶν κατηγοριῶν 47%.

Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων συνάγεται ὡς πιθανὴ μέση ἡλικία τῆς κατηγορίας τῶν ἤδη ὑφισταμένων ἀρρένων συνταξιούχων γήρατος τὰ 70 ἔτη. Διὰ τὰς γυναῖκας κατὰ συνέπειαν θὰ εἶναι περὶ τὰ 5 ἔτη μικρότερα. Διὰ δὲ τὰς κατηγορίας ἀναπηρίας καὶ θανάτου προφανῶς πολὺ περισσότερον μικρότερα ἀκόμη. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῶμεν μίαν κοινὴν μέσην ἡλικίαν, δι' ὁλόκληρον αὐτὸν τὸν πλασματικὸν πληθυσμὸν τῶν συνταξιούχων, τὰ 65 ἔτη, μὲ τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι ἀντισταθμίζονται ἀμοιβαίως αἱ ἐπὶ πλέον καὶ ἐπὶ ἔλαττον ταύτης διαφοραὶ τῶν μέσων ἡλικιῶν τῶν συνταξιούχων γήρατος ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγοριῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἐπὶ πλέον δὲ δεχόμεθα ὡς ὕψος τῆς ἐτησίας κατὰ κεφαλὴν συντάξεως τοῦ πληθυσμοῦ τούτου τὴν κοινὴν μέσην ἐτησίαν σύνταξιν καὶ τῶν τριῶν κατηγοριῶν.

Ἄναφερόμενοι ἤδη εἰς τὴν ὁμάδα τῶν συνταξιούχων, ἥτις θὰ ὑφίσταται κατὰ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους 1969, καθορίζομεν τὸ πιθανὸν ὕψος ταύτης, βάσει τῆς γνωστῆς ἐξελίξεως τῶν χρονολογικῶν σειρῶν τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων τοῦ ΙΚΑ, εἰς 220 χιλιάδας ὡς ἔγγιστα.

Περιορίζοντες τὴν ἔρευναν διὰ τὸ ἀπαιτηθῶμεν ὅτι ἡ κατὰ τὰ προεκτεθέντα σεχοῦς δεκαετίας 1970—79 καὶ μόνον, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἡλικία πρὸς τὴν πραγματικὴν ταύτην ὁμάδα ὑποθετικῆ τοιαύτη ἀνδρῶν ἡλικίας 65 ἐτῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1969 θὰ ἐξελιχθῆ ἔντος τῆς ἐπομένης δεκαετίας, ὅπως ἡ κάτωθι σειρά ἀριθμῶν, δεικνύουσα πόσα πρόσωπα θὰ ἐπιζοῦν καθ' ἕκαστον διαδοχικῶς ἔτος τῆς δεκαετίας 1970—1979, ἐκ δοθείσης ὁμάδος χιλίων προσώπων, ἦτοι: 1000, 974, 946, 915, 883, 848, 809, 769, 731, 688, ὡς προκύπτει ἀπὸ τοὺς πίνακας ἐπιβιώσεως τοῦ ἄρρενος ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, πόλεων 10 χιλ. κατοίκων καὶ ἄνω, τῆς περιόδου 1960—1962 (βλ. Στατ. Ἐπετηρ. Ἑλλάδος 1964, σελ. 77).

Ἐπομένως ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταξιούχων τοῦ 1969 θὰ βαίνει μειούμενος, λόγῳ τῆς θνησιμότητος, καὶ συνεπῶς δύναται νὰ θεωρηθῆ, ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος τῆς περιόδου ταύτης θὰ χορηγοῦνται συντάξεις εἰς ἓνα σταθερὸν ἀριθμὸν προσώπων, δηλ. τὸν μέσον ὄρον τῶν ἀνωτέρω δέκα ἀριθμῶν, ἦτοι εἰς 856 πρόσωπα δι' ἐκάστην ἀρχικὴν χιλιάδα καὶ ἐπομένως, ἐπὶ τῶν 220 χιλιάδων, εἰς 190 χιλιάδας ὡς ἔγγιστα.

Ἡ μέση κατὰ κεφαλὴν ἐτησίαν σύνταξιν ὄλων τῶν κατηγοριῶν συνταξιούχων τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὸ 1967 ἀνῆρχετο εἰς 19.600 δραχμάς, ἦτοι εἰς ποσοστὸν 57% ἐπὶ τοῦ μέσου ἐτησίου εισοδήματος ἐξ ἀμοιβῆς ἐργασίας τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων.

Ἐπὶ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ σχέση αὐτῆς συντάξεως πρὸς εισόδημα θὰ διατηρῆται σταθερὰ καθ' ὅλην τὴν δεκαετίαν, τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν καταβληθησομένων συντάξεων, ἐκφραζόμενον εἰς μονάδας μέσου ἐτησίου ἐργατικοῦ εισοδήματος, θὰ ἀνέλθῃ εἰς 108 χιλιάδας τοιαῦτα εισοδήματα κατ' ἔτος.

Τὸ δὲ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργοῦ ἡσφαλισμένου ἀναλογοῦν ἀντίστοιχον ἔσοδον τοῦ ΙΚΑ θὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ μέσου ἐτησίου ἀριθμοῦ ἐνεργῶν κατὰ τὴν αὐτὴν δεκαετίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνεργῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὸ ἔτος 1968 ἀνῆλθεν εἰς 870 χιλιάδας, τὸ δὲ μέσον ποσοστὸν αὐξήσεως αὐτοῦ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν πενταετίαν ἐκυμάνθη περὶ τὸ 3%.

Ὑπὸ τοιοῦτον ρυθμὸν ἐξελιξέως, οἱ ἐνεργοί, ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1970, θὰ φθάσουν τὸ ὕψος τῶν 900 χιλιάδων, τοῦ δὲ 1979 ὁμοίως τὰς 1170 χιλιάδας, ὁ δὲ μέσος ὄρος τῆς δεκαετίας θὰ ἰσοῦται πρὸς 1000 χιλιάδας.

Ἐπομένως τὸ ὡς ἀνωτέρω ζητούμενον ἐτήσιον ἔσοδον θὰ εἶναι ἴσον πρὸς 10,8% τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας τοῦ ἡσφαλισμένου. Ὑπερβαίνει δηλ. τὰ ἔσοδα τοῦ Κλάδου ἐξ εἰσφορῶν ἐργοδότη καὶ ἡσφαλισμένου, ἀνερχόμενα σήμερον μόλις εἰς 8 ¹/₂% τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας.

Ἐπομένως πρὸς κάλυψιν τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς ὑφισταμένους ἤδη συνταξιούχους τοῦ ΙΚΑ καὶ μόνον ἀπαιτεῖται ἔσοδον ὄχι μικρότερον τοῦ 10,8% τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας, λίαν πιθανῶς δὲ καὶ μεγαλύτερον ἀκόμη, διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς ὁμάδος τῶν συνταξιούχων.

Τὴν εἰς ἀρκοῦντως ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν ἀκρίβειαν τοῦ ἐξαγομένου τῆς προηγηθείσης στοιχειώδους ἀναλύσεως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλέγξῃ ὁ ἐνδεχομένως ἐνδιαφερόμενος εἰδικὸς εἰς τὴν τεχνικὴν τῶν ὑπολογισμῶν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐφαρμόζων τὴν κλασσικὴν μέθοδον τῶν ἐνιαίων ἀξιών τῶν εἰσφορῶν καὶ παροχῶν διὰ τὴν θεωρουμένην δεκαετίαν.

Οἱ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας τῶν παροχῶν ἀναγκαῖοι ἀριθμοὶ μετατροπῆς, μὲ ἐπιτόκιον 4 ¹/₂% θὰ προκύψουν ἐκ τῶν προμνησθέντων πινάκων ἐπιβιώσεως, διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν πραγματικῶν συνταξιούχων γήρατος τῆς ὁμάδος (μέσης ἡλικίας 70 ἐτῶν), εἶτα δὲ τὸ προκύπτον ὕψος τῶν παροχῶν θὰ προσαυξηθῇ κατὰ 80%, δεδομένου ὅτι αἱ παροχαὶ ἀναπηρίας καὶ θανάτου ἀποτελοῦν σχεδὸν σταθερῶς πάντοτε τόσον ποσοστὸν τῶν παροχῶν γήρατος τοῦ ΙΚΑ.

Διὰ τὴν ἐνιαίαν ἀξίαν δὲ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐνεργῶν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐτησία προσάυξεις τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν κατὰ 3%. Τὸ οὕτως ὑπολογιζόμενον ἀκριβὲς ποσοστὸν εἰσφορᾶς περιορίζεται εἰς 9,30% τῆς μέσης ἀμοιβῆς ἐργασίας, διαφέρον κατὰ 1,5% ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἐξευρεθὲν προεγγιστικῶς, ἦτοι τὸ 10,8%.

Τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ ἐξαγόμενον δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἤδη εἰς λίαν οὐσιώδη συμπεράσματα περὶ τῶν οἰκονομικῶν συνεπειῶν τῆς διατηρήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστώτος, ἔστω καὶ μόνον διὰ τοὺς μέχρι σήμερον καταστάντας συνταξιούχους.

Παρατηρητέον ἐν πρώτοις, ὅτι, ἂν μία ὁμὰς συνταξιούχων τυχόντος Ὁργανισμοῦ ἔχῃ μὲν τὴν αὐτὴν κατὰ φύλλον καὶ ἡλικίαν σύνθεσιν, ὅποιαν καὶ ἡ θεωρηθεῖσα τοῦ ΙΚΑ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν αὐτὴν σχέσιν μεταξύ ἀριθμῶν συνταξιούχων καὶ ἐνεργῶν ἡσφαλισμένων (ἦτις εἰς τὸ ΙΚΑ ἦτο 190 πρὸς 1000, δηλ. ἀντιστοιχία ἐνὸς συνταξιούχου πρὸς 5 ¹/₄ ἐνεργούς) ἀλλὰ διάφορον, τότε προφανῶς τὸ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργοῦ ἡσφαλισμένου ἀναλογοῦν ἀναγκαῖον ἔσοδον τοῦ Ταμείου θὰ ἦτο πολὺ διάφορον τοῦ 10,8%. Ἐπὶ παραδείγματι, εἰς μίαν γνωστὴν κατηγορίαν

Ταμείων Συντάξεων με 23 χιλιάδας ενεργών και 10 χιλιάδας συνταξιούχων, λήγοντος τοῦ 1966, ἡ ἀντιστοιχία αὐτὴ εἶναι κατὰ μέσον ὄρον 1 πρὸς 2,3. Χωριστά, ὅμως, καθ' ἕκαστον Ταμεῖον κυμαίνεται μεταξύ 1 πρὸς 1,5 μέχρις 1 πρὸς 2,9. Αἱ ἀναλογίαι αὐταί, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ποσοστιαίας σχέσεις τῶν μέσων ὑψῶν συντάξεων καὶ ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ ὁποῖαι, ἔναντι τοῦ 57% εἰς τὸ ΙΚΑ, εἰς τὰ Ταμεῖα ταῦτα περιλαμβάνονται μεταξύ 42% καὶ 74%, παρέχουν ὡς ὕψος ἀναγκαιοῦντος ἐσόδου ἐκάστου τῶν Ταμείων τούτων, διὰ τὴν συνέχισιν ἀμεταβλήτων τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς σημερινοὺς συνταξιούχους καὶ μόνον, κατὰ τὴν προσεχῆ δεκαετίαν, ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων περιεχόμενον μεταξύ 15% καὶ 38%, με σταθμικὴν μέσην τιμὴν 26% διὰ τὸ σύνολον τῶν Ταμείων τούτων.

Εἶναι δηλαδὴ ἀπαραίτητον νὰ ἔχουν τὰ Ταμεῖα αὐτὰ ἐτήσιον ἔσοδον ἴσον πρὸς τὸ ἐν τέταρτον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σημερινῶν συνταξιούχων καὶ μόνον.

Ὅσονδήποτε δὲ καὶ ἂν κατέλθῃ τὸ σημερινὸν ἐπίπεδον τῶν παροχῶν διὰ τοὺς μελλοντικοὺς συνταξιούχους, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπαιτηθῆται ἔσοδον μικρότερον τοῦ 20% διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῶν Ταμείων τούτων ἐφεξῆς, πρὸς κάλυψιν δηλ. τῆς δαπάνης διὰ παροχὰς πρὸς τοὺς νέους συνταξιούχους.

Θὰ ὑπάρξῃ λοιπὸν ἄφευκτος ἀνάγκη εἰσροῆς ἐτησίων ἐσόδων ὕψους 45% (= 25% + 20%) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν καὶ πρόβλημα ἐξευρέσεως τῶν πηγῶν τοσούτου ὕψους ἐσόδων.

Ἐὰς σημειωθῆ δὲ ὅτι καὶ ἡ γενομένη ἐκτίμησις τοῦ ποσοστοῦ 26% εἶναι πολὺ μετριοπαθῆς, δηλ. τὸ πράγματι ἀπαιτούμενον ἔσοδον εἶναι σημαντικῶς ὑψηλότερον, διότι ἡ καθ' ἡλικίας κατανομὴ τῶν συνταξιούχων τῶν ἐν λόγῳ Ταμείων εἶναι ἐντελῶς διάφορος ἐκείνης τῶν τοῦ ΙΚΑ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι εἰς τὰ Ταμεῖα ταῦτα ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς ἐνεργείας γίνεται πολλάκις εἰς ἡλικίας καὶ κατὰ 20 ἐνίοτε ἔτη μικροτέρας τοῦ ὀρίου ἡλικίας τοῦ ΙΚΑ. Συνεπῶς ἡ μέση θνησιμότης εἰς τοὺς συνταξιούχους τῶν Ταμείων τούτων εἶναι πολὺ μικροτέρα ἢ εἰς τοὺς τοῦ ΙΚΑ, ἄρα ἡ ἐπιβίωσις ὑψηλοτέρα καὶ κατὰ συνέπειαν, καὶ ἡ δαπάνη διὰ παροχὰς ὁμοίως.

Μετὰ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην παρέκβασιν, ἀποσκοποῦσαν νὰ καταδείξῃ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τὰς συνεπείας τῆς ἐπιδιώξεως πρὸς διατήρησιν τῶν κεκτημένων ὠρισμένων κατηγοριῶν, εὐλόγον εἶναι νὰ διερευνηθῆ, διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ΙΚΑ, τὸ ἐν συνεχείᾳ τῆς γενομένης ἐκτιμήσεως τοῦ ἐνὸς σκέλους τῶν ἐσόδων τοῦ Κλάδου Συντάξεων εἰς τὸ ποσοστὸν 10,8% τοῦ ἐργατικοῦ εἰσοδήματος τῶν ἠσφαλισμένων, ἀμέσως ἀνακῦπτον πρόβλημα καθορισμοῦ τοῦ ὕψους τοῦ ἐτέρου σκέλους τῶν ἐσόδων τοῦ Κλάδου, πρὸς κάλυψιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ΙΚΑ ἔναντι τῶν νέων συνταξιούχων, οἱ ὁποῖοι εὐθὺς ἐντὸς τοῦ ἔτους 1970, καὶ ἐφεξῆς κατὰ τὴν αὐτὴν δεκαετίαν, θὰ προέρχωνται ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε ἐνεργούς.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος καθισταμένων συνταξιούχων (ἔνθα τὰ συνεπεία θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συνταξιοδοτούμενα πρόσωπα λογίζονται ὡς εἰς καὶ μόνος συνταξιούχος) ἀποτελεῖ ποσοστὸν 2½% περίπου τοῦ ἀντιστοίχου ἀριθμοῦ τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων.

Βάσει τούτου εκτιμώμενα τὰ ὕψη τῶν διαδοχικῶν ομάδων νέων συνταξιούχων ἀποτελοῦν σειρὰν μὲ πρῶτον ὄρον 22,5 χιλιάδας καὶ δέκατον ὄρον 29 χιλιάδας. Ἐκάστην τοιαύτην ομάδα, περιλαμβάνουσαν καὶ τῶν τριῶν κατηγοριῶν συνταξιούχους, ὑποκαθιστῶμεν πάλιν δι' ἰσαριθμοῦ πλασματικῆς ομάδος ἀρρέων συνταξιούχων γήρατος, μέσης ἡλικίας 60 ἐτῶν τώρα, διότι οἱ μὲν συνταξιούχοι γήρατος ἔχουν ἀρχικὴν ἡλικίαν 65 περίπου, τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν ὅμως αὕτη εἶναι κατὰ πολὺ μικρότερα.

Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, καὶ τὴν ἐκ τῆς θνησιμότητος ἐπερχομένην μείωσιν τῶν διαδοχικῶν ομάδων, τὸ συνολικὸν ὕψος τῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1970 ὑπολειφθησομένων συνταξιούχων τῆς σειρᾶς ταύτης θὰ φθάσῃ τὰς 237 χιλιάδας, ὁ δὲ μέσος ὄρος δι' ἕκαστον ἔτος τῆς δεκαετίας τὰς 135 χιλιάδας συνταξιούχων.

Ἐν ὄψει τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου τῶν συντάξεων τοῦ ΙΚΑ, αἱ παροχαὶ πρὸς τοὺς νέους τούτους συνταξιούχους δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ὑποστοῦν μείωσιν τινα, ὡς ἐνδεχομένως ὑπάρχει ἢ πρόθεσις νὰ συμβῆ εἰς ἄλλους φορεῖς.

Ἐπομένως, τὸ διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς παροχὰς ἀναγκαίου συνολικὸν μέσον ἐτήσιον ποσὸν θὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ ἀντίστοιχον τῆς ομάδος τοῦ 1969, ὅταν καὶ τὰ μέσα ἐτήσια ὕψη συνταξιούχων ἦτοι, καθὼς 135 πρὸς 190, δηλ. τὰ 71% τῶν 108 χιλιάδων μονάδων μέσου ἐργατικοῦ εισοδήματος, ἦτοι 77 χιλιάδας τοιαῦτα εισοδήματα.

Δοθέντος δὲ ὅτι τὸ μέσον ἐτήσιον ὕψος τοῦ ἀριθμοῦ ἐνεργῶν κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην εἶναι 1000 χιλιάδες, ἔπεται ὅτι τὸ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργοῦ ἀπαιτούμενον ἔσοδον τοῦ Κλάδου θὰ εἶναι 7,7% τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας.

Ἐπομένως τὸ συνολικῶς ἀπαιτούμενον ἔσοδον δι' ἀμφοτέρας τὰς ομάδας τῶν συνταξιούχων συμποσοῦται εἰς 18,5% καὶ προσυξανόμενον κατὰ τὰ ἔξοδα διοικήσεως εἰς 19,5% τοῦλάχιστον. Τὸ οὕτω χονδρικῶς ὑπολογισθὲν περιορίζεται εἰς τὸ πραγματικὸν ὕψος 17% ὡς ἔγγιστα, ὅταν ὑπολογισθῇ διὰ τῆς μαθηματικῆς ἀκριβοῦς μεθόδου τῶν ἐνιαίων ἀξιών, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐγένετο. Θὰ παραστῇ ὅθεν ἀνάγκη νὰ διπλασιασθοῦν τὰ σημερινὰ ἐξ εἰσφορῶν ἔσοδα τοῦ Κλάδου, φθάνοντα τώρα μόλις τὰ 8,5%.

Ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ὅλως στοιχειώδης αὕτη ἀνάλυσις, προοριζομένη διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀμυήτων εἰς τὰ ἀσφαλιστικά, σκοπεῖ νὰ κατατοπίσῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δυσανασχετοῦν ἐνδεχομένως διὰ τὰς εἰκαζόμενας κυβερνητικὰς προθέσεις ἐξυγιάνσεως τῆς ἀσφαλίσεως, θιγούσας κατ' ἀνάγκην τὰ συμφέροντα ὄρισμένων ομάδων, περὶ τοῦ πραγματικοῦ ὕψους τῶν ἀναγκαιούντων ἔσόδων διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς δυνατότητος συνεχίσεως τῶν παροχῶν εἰς τὸ μέχρι τοῦδε διαμορφωθὲν ὕψος.

Ὅταν ὁμὰς συνταξιούχων, ὅπως τοῦ ΙΚΑ, μὲ τόσον ὑψηλὸν ὄριον ἡλικίας, ἀπαιτεῖ ἔσοδον ἴσον σχεδὸν πρὸς 20% τῶν ἀποδοχῶν διὰ νὰ ἀναλαμβάνῃ μέσῃ σύνταξιν τὰ 57%, εἶναι εὐκόλως ἀντιληπτὸν τὸ πόσον ἀσυγκρίτως ὑψηλότερον ἔσοδον χρειάζεται διὰ τοὺς Ὄργανισμοὺς ἐκείνους, τῶν ὁποίων οἱ συνταξιούχοι ἔχουν μέσῃ ἡλικίαν κατὰ δέκα ἢ καὶ εἴκοσιν ἀκόμη ἔτη νεωτέραν ἢ εἰς τὸ ΙΚΑ, ζημιούντες διττῶς τὸν Ὄργανισμόν, διότι, εἰσφέροντες ἐπὶ μικρὸν διάστημα, λαμβάνουν παροχὰς ἐπὶ χρόνον προκλητικῶς καὶ ἀπαραδέκτως μακρόν. Ὅσον

δὲ ἐπαινετὴ καὶ ἀξία ἐξάρσεως θὰ ἦτο ἡ στοργὴ τῆς Πολιτείας πρὸς τὰς οικονομικῶς ἀσθενεστέρας τάξεις τῶν ἐργαζομένων (ὡς ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ) ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναπληρώσεως τῶν ἐλλειπόντων ἐσόδων, τόσον ἀντιθέτως θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἐπικροτηθῇ ἡ ἐνδεχομένη ἀνοχὴ ἀνωμάλως δημιουργηθεισῶν κατηγοριῶν προνομιούχων.

Προκειμένου ἤδη περὶ τῆς διαπιστωθείσης ἀνάγκης συμπληρωματικοῦ ἐσόδου τοῦ ΙΚΑ, δὲν φαίνεται δυνατὸς ὁ πορισμὸς τούτου δι' αὐξήσεως τῶν εἰσφορῶν ἀπὸ 28 % ὡς εἶναι σήμερον εἰς 37 %, διότι τοῦτο ἐνδέχεται νὰ κάμψῃ τὴν ἀντοχὴν τῶν οἰκείων Κλάδων τῆς Οἰκονομίας. Μᾶλλον δὲ ἐπιβάλλεται νὰ ἐπιπέσῃ, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, δι' ἀναλήψεως τῆς οἰκείας δαπάνης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Τοιαύτη ἐνέργεια θὰ ἀνεκούφιζε τὸν Κλάδον Ἀσθενείας, ἐκ τῶν ἐσόδων τοῦ ὁποίου, ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, καλύπτονται κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἐλλείμματα τοῦ Κλάδου Συντάξεως τοῦ ΙΚΑ, ἐπὶ προφανεῖ ζημίᾳ τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία θὰ ἦτο πολλῶ μᾶλλον ἱκανοποιητικὴ, ἂν διέθετεν ἱκανὴν ἐπάρκειαν πόρων.

Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἡ τοιαύτη δαπάνη τοῦ Δημοσίου σημαντικῶς ἐπαχθῆς διὰ τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν, διότι, ἐπὶ μακρὸν ἤδη, μόλις τὸ 11 % τοῦ Ἐθνικοῦ Εἰσοδήματος διατίθεται διὰ πάσης μορφῆς παροχᾶς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα, καὶ ὑπὸ τῶν φορέων Ἀσφαλίσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐνῶ εἰς πλείστας χώρας τῆς Εὐρώπης τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἶναι πολὺ ὑψηλότερον.

Οὔτε δὲ ἐπιτρέπεται νὰ διογκοῦται τὸ ποσοστὸν αὐτὸ πλασματικῶς, προσανυξάνομενον δηλ. διὰ τοῦ διατιθεμένου δι' ἐκτέλεσιν, ἔργων κοινωνικῆς πολιτικῆς, ὡς ἡ οἰκοδόμησις ἐργατικῶν κατοικιῶν, νοσοκομείων κ.λ.π., διότι τοιαῦται δαπάναι δὲν νοοῦνται ὡς παροχαὶ πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους κατὰ τὴν διεθνή ὀρολογίαν.